

ΑΡΕΙΜΑΝΙΟ

ΔΙΚΤΥΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΩΝ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Μάθημα/Τάξη:	ΓΛΩΣΣΑ-ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ Β' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
Κεφάλαιο:	
Όνοματεπώνυμο Μαθητή:	
Ημερομηνία:	
Επιδιωκόμενος Στόχος:	

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

«Τα παιδιά διψούν για αλληλεπίδραση»

Κύριος γνώμονας της συμπεριφοράς του παιδιού είναι σχεδόν πάντοτε η συμπεριφορά του.

Θα ήταν αφελές να πούμε ότι τα παιδιά μαγεύονται από την ευκολία μιας δραστηριότητας όπως η τηλεόραση ή ενός τρισδιάστατου παιχνιδιού οθόνης, που εμπεριέχουν τη μοναχικότητα. Η αλήθεια είναι ότι διψούν για αλληλεπίδραση. Διψούν να χρησιμοποιήσουν όσο περισσότερες ικανότητες (φυσικές και πνευματικές) έχουν ανακαλύψει ότι έχουν και αδημονούν να ανακαλύψουν και άλλες. Ενθουσιάζονται με την ιδέα ότι ο σημαντικότερος άνθρωπος στη ζωή τους (ο γονιός) μπορεί να έχει αντίστοιχες ανάγκες με αυτά. Είναι απίστευτη η αίσθηση για το παιδί να αντιλαμβάνεται ότι ο πατέρας ή η μητέρα του πραγματικά χαίρεται (και δεν προσποιείται) παίρνοντας μέρος σε μια δραστηριότητα μαζί του. Τελικά, η αλληλεπίδραση αυτή, εκτός από δημιουργική για το παιδί και τη διαπαιδαγώγηση του, γίνεται θεμέλιος λίθος της σχέσης και πολλές φορές αγχολυτική για τον υπερδραστήριο γονέα.

Από πολύ μικρή ηλικία το παιδί απευθύνεται ακόμα και στις εκφράσεις του προσώπου του γονέα για να αποφασίσει αν του αρέσει κάτι ή όχι. Όσο πιο συχνή η αλληλεπίδραση λοιπόν, τόσο καλύτερη και η αίσθηση που έχει το παιδί για την πραγματικότητα. Φανταστείτε ένα παιδί που στηρίζει την αντίληψη του για την πραγματικότητα στην εικονική πραγματικότητα ενός κινουμένου σχεδίου (κολλημένο μπροστά σε μια οθόνη) και ένα παιδί που κινείται μέσα στην πραγματικότητα (της πόλης του, της γειτονιάς του, της μουσικής, της τέχνης, της Ιστορίας) και μπορεί να ελέγχει την αντίληψη του γι' αυτήν μέσα από τις εκάστοτε αντιδράσεις του γονιού. Το δεύτερο αισθάνεται σιγουριά και σταθερότητα μέσα από τον γονιό για την πραγματικότητα του, ενώ το πρώτο αναρωτιέται γιατί εδώ που ζει όλα είναι τόσο δύσκολα και απαιτούν τόση προσπάθεια.

Το παραπάνω δεν αποτελεί και το μοναδικό πλεονέκτημα. Σκεφτείτε πώς δημιουργείται, πώς αναπτύσσεται και πώς εδραιώνεται μια οποιαδήποτε σχέση στη ζωή ενός ανθρώπου. Πρέπει να ανακαλύψουμε τα κοινά ενδιαφέροντα. Πρέπει να δούμε τον τρόπο που τα δύο μέλη της σχέσης διαχειρίζονται καταστάσεις. Και βέβαια έχουμε ανάγκη να παρατηρήσουμε αν μπορούμε να συνεργαστούμε. Για να τα καταφέρουμε όλα αυτά αρκεί να δραστηριοποιούμαστε μαζί. Πόσο μάλλον στη σχέση που έχει ένας γονιός με το παιδί του. Αρκεί να ανακαλύψουμε τα κοινά μας ενδιαφέροντα, να διαχειριστούμε μαζί καταστάσεις και να συνεργαστούμε. Να βγούμε έξω και να δείξουμε στο παιδί τι μας αρέσει, δίνοντας του έτσι την ευκαιρία να μας δείξει και αυτό τι του αρέσει. Να καλλιεργήσουμε μαζί τις δεξιότητές μας, επιβραβεύοντας ο ένας τον άλλον. Όσο ο γονιός μένει άπραγος τόσο μένει και το παιδί. Όσο ο γονιός μένει άπραγος τόσο αυξάνονται οι πιθανότητες στην εφηβεία να δημιουργηθεί ένα κοινωνικά δυσλειτουργικό και μόνιμα ανικανοποίητο παιδί. Κάνοντας κάτι διαφορετικό από τα τετριμμένα με το παιδί, ο γονιός σίγουρα θα νιώσει σημαντικός και σωστός στον ρόλο του, μια και το παιδί του θα έχει αυτόματα την ευκαιρία να γνωρίσει πράγματα που χωρίς τη δική του παρότρυνση θα ήταν απλά ανύπαρκτα. Αυτή η αίσθηση γίνεται αυτόματα αγχολυτική σε μια ζωή που η ρουτίνα αποτελεί το κέντρο της καθημερινότητας. Έτσι, η κοινή δραστηριότητα δεν ωφελεί μόνο τη ζωή και την ανάπτυξη του παιδιού αλλά και την ψυχική υγεία του γονιού. Είναι αλήθεια λοιπόν ότι πρέπει γονείς και παιδιά να ζουν την πραγματικότητα μαζί όπως είναι, γεμάτοι ενδιαφέρον και άγνωστους κόσμους και όχι έτσι όπως τη ζουν, φυλακισμένοι μέσα σε ένα εύκολο και φαινομενικά ασφαλές περιβάλλον.

Σαββατιάτικη ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 10 Οκτωβρίου 2009

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

1. Εντοπίστε το θέμα (νοηματικό κέντρο) του κειμένου (μονάδες 5)
2. Υπογραμμίστε τις λέξεις-κλειδιά κάθε παραγράφου (μονάδες 5)
3. Γράψτε πλαγιότιτλους που να αποδίδουν το νόημα κάθε παραγράφου και να βρεθούν τα δομικά στοιχεία της τελευταίας παραγράφου.(μονάδες 10)
4. Να δηλώσετε την έγκλιση και τη σημασία της: (μονάδες 10)
 - Οι γονείς θυσιάζονται για τα παιδιά τους.
 - Να λύσετε όλες τις ασκήσεις.
 - Βοήθησέ με, Παναγία μου.
 - Μην κλαις όλη την ώρα.
 - Θα μου άρεσε ένα ταξίδι στο εξωτερικό.
 - Ας έρθει κι Βίκυ στην παρέα.
 - Διαλυθείτε ήσυχα.
 - Μην κάνετε φασαρία, επιτέλους!
 - Θα έκανα οτιδήποτε για σένα.
 - Ο Πέτρος εξηγεί το μάθημα στον Βασίλη.

5. Σε ποια από τις τέσσερις κατηγορίες (παρατακτικά, προσδιοριστικά, κτητικά, αντικειμενικά) ανήκει το καθένα από τα παρακάτω σύνθετα: (μονάδες 10)

- τυχодиώκτης
- μεγαλόσωμος
- νοτιοδυτικός
- κουτοπόνηρος
- μισοφέγγαρο
- μηχανοδηγός
- γενναιόψυχος

Γ. Παραγωγή λόγου (μονάδες 60)

«Η οικογένεια είναι το αρχικό κύτταρο της κοινωνίας. Ποια είναι κατά τη γνώμη σας η σημασία της και γιατί στην εποχή μας ο θεσμός της οικογένειας περνάει κρίση; »

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΛΥΜΠΕΡΑΚΗ

Οι Κυριακές στη θάλασσα

Ο πατέρας είναι υπάλληλος σε μια Τράπεζα. Φεύγει το πρωί και γυρίζει αργά το μεσημέρι. Οι μηχανές και τα βιβλία τον απασχολούν όλες τις ώρες της σκόλης* του. Φαίνεται ότι και στο παλιό μας σπίτι, τον καιρό που ζούσανε με τη μητέρα το ίδιο τον απασχολούσαν. Ήταν ίσως η κύρια αιτία που χωρίσανε. Αυτό, και το ότι της έκανε απιστίες. Όταν ήμουν μικρή δεν μπορούσα να καταλάβω πώς ένας άνθρωπος αγνός σαν τον πατέρα μπορούσε να κάνει απιστία. Τώρα το καταλαβαίνω.

Απ' το παλιό μας σπίτι θυμάμαι λίγα πράγματα. Ήταν κάπου κοντά στο Λυκαβηττό κι είχε ταράτσα που 'βλεπε στο Φάληρο. Ζούσε μαζί μας ο πατέρας κι είχαμε ένα λαγωνικό* που το λέγανε Ντικ. Θυμάμαι και δυο βάζα κινέζικα στις δυο γωνιές της σάλας. Τίποτ' άλλο. Η Μαρία όμως θυμάται πολλά. Μας τα λέει καμιά φορά κι εμείς δακρύνουμε κρυφά η μια από την άλλη.

Με τον πατέρα πηγαίναμε στη θάλασσα σχεδόν κάθε Κυριακή. Είχε ένα παμπάλαιο αυτοκίνητο που 'μοιαζε με οβίδα και που το λέγαμε «Καραϊσκάκη». Έτσι το 'χε βαφτίσει ένα μορτόπαιδο* καθώς περνούσαμε από έναν κεντρικό δρόμο της Αθήνας, και μεις χαρήκαμε, γιατί το αυτοκίνητο του πατέρα δεν ήταν κοινό αυτοκίνητο και του άξιζε να έχει ένα όνομα. Το χρώμα του ήταν καφέ ή γκρίζο ή ίσως και χακί, από μέσα ήταν στρωμένο με βυσσινί πετσί αληθινό, μια πολυτέλεια που ερχόταν σε αντίθεση με το σύνολο· ήταν ψηλό, εντελώς ανοιχτό και δίχως κουκούλα, με τη μηχανή του κομμένη μπροστά κατακόρυφα σα φάτσα μούργικου* σκύλου· πίσω κατέληγε σε μύτη που θύμιζε ουρά τσαλαπετεινού· κι εκεί στη μύτη υπήρχε ένα ξύλινο ντουλαπάκι όπου πετούσαμε τα κοστούμια του μπάνιου,* τα ψαρικά, κι ό,τι άλλο, ανάκατα. Κοντολογίς ήταν ένα αυτοκίνητο με δικό του χαρακτήρα και εμφάνιση προκλητική.

Μαζί μας έρχονταν πολλές φορές τα ξαδέρφια μας, ο Αντρίκος και η Έλλη. Ο Αντρίκος ήταν μικρός, μα η Έλλη είχε την ηλικία της Ινφάντας. Ήταν ένα κορίτσι μελαχρινό, μικροκαμωμένο, με άσχημη μύτη, με τα πιο γλυκά μάτια που γίνονται. Γλυκομίλητο και φλύαρο. Τα ιδανικά της ήταν ωραία και κοντινά,

όμως, ανεξήγητα, δεν μπορούσε να τα φτάσει. Μια φορά, όταν ήταν μικρή, πήγε ταξίδι στο Παρίσι. Δεν το ποθούσε αυτό το ταξίδι, μα βρέθηκε εκεί, την είχαν πάρει μαζί τους οι γονείς της. Στο Παρίσι όμως, σε μια φωτεινή βιτρίνα, είδε μια κούκλα κατάξανθη με γαλάζιο φόρεμα. Αυτή την κούκλα τη θέλησε, δεν έκλεισε μάτι για χάρη της νύχτες ολάκερες, μα δεν μπόρεσε να την αποχτήσει. Και δεν ήταν κι ακριβή.

Την αγαπούσα πολύ την Έλλη. Μπορούσαμε να κουβεντιάζουμε μαζί για τις λεπτομέρειες της καθημερινής ζωής χωρίς να τις ασχημαίνουμε, και τούτο είχε μίαν αξία. Για σπουδαία βέβαια δε λέγαμε, μα ήταν σα να τ' αφήναμε ξεπίτηδες άγγιχτα, παρθένα, σε κάποια γωνιά, έτσι που η καθεμιά μας να τα 'χει για κείνην και να μπορεί να τα σκέφτεται μέσα στη μοναξιά, δίχως τύψη πως τα πρόδωσε.

Όταν τις γιορτές ερχόταν στο σπίτι μας στην εξοχή, κοιμόμαστε στο ίδιο δωμάτιο, και το βράδυ βάζαμε τάμα* και ξυπνούσαμε τα μεσάνυχτα για να πούμε τάχα μια ευχή που κρατούσε μυστική η μια απ' την άλλη, και που εξάλλου δεν υπήρχε. Ή μαντεύαμε τα μελλούμενα κι όσα θα μας συμβαίνουν από το αν το φεγγάρι ήταν πλαγιαστό ή όρθιο. Ολ' αυτά ήταν ωραία, πολύ ωραία.

Τις Κυριακές λουπόν στη θάλασσα ερχόταν η Έλλη και καμιά φορά ο θείος Αγησίλαος· τότε γινόταν το μεγάλο γλέντι. Ο θείος Αγησίλαος ήταν σαν παιδί, καλός κι ανεύθυνος. Είχε μια ασυνέπεια γιομάτη γοητεία. Μπορούσες να τον περιμένεις στην Κηφισιά κι εκείνος να πάει να σε γυρεύει στο Φάληρο, ξέροντας πως βρίσκεσαι στην Κηφισιά. Κι έτσι ήταν σ' όλα του τα ζητήματα. Την αίσθηση του χρόνου δεν την είχε, ούτε της κακίας του κόσμου. Ήταν σα να ζούσε σ' ένα έρημο νησί κι έπαιζε όλη τη μέρα με τα βότσαλα. Κι ο πατέρας ήταν λίγο σαν παιδί που παίζει με τα βότσαλα, κι αγνοούσε κι αυτός την κακία του κόσμου. Μόνο που αν τον περίμενες στην Κηφισιά και το 'ξερε, στην Κηφισιά θα 'ρχόταν να σε βρει.

Μοιάζανε πολύ ο πατέρας κι ο θείος Αγησίλαος. Ήταν μάλλον κοντοί με μαύρα μαλλιά και μάτια ζαρκαδιού που σπίζιζαν σαν αντικρίζανε τη θάλασσα. Γιατί πατρίδα τους ήταν το Μεσολόγγι. Στα μικρά τους χρόνια περνούσαν τις μέρες τους ψαρεύοντας στη λιμνοθάλασσα. Πριν ξεκινήσουν, για να δούνε τον καιρό, κρεμούσανε στο παράθυρο άσπρο σεντόνι. Στ' ανοιχτά λέγαν μόνο τις απαραίτητες κουβέντες· για την πετονιά, για το δόλωμα, για το πώς τσιμπάει το κάθε ψάρι. Μα βέβαια τ' απογέματα, όταν ο ήλιος γινόταν πορτοκαλής κι η λιμνοθάλασσα ξαπλωμένη πορτοκαλιά γυναίκα, δε λέγαν ούτε αυτά.

Εκείνες οι Κυριακές θα μείνουν μέσα μου ατόφιες, έτσι όπως τις έζησα. Καμιά τους λεπτομέρεια δε θα λησμονηθεί. Πλησιάζαμε τον κόσμο της θάλασσας. Εμείς που ζούσαμε με τα μερμήγκια, τις σαύρες και τα βατράχια, σαστίζαμε μπρος στα κύματα. Αφήναμε τα καβούρια να μπήγουν τις δαγκάνες τους μέσα στη σάρκα μας για ν' ανακατωθεί η αλμύρα με το αίμα μας. Και τα ψάρια ν' αγγίζουν τα κορμιά μας για να νιώσουμε πόσο κρύα είναι. Κι ευχόμασταν να βρεθεί στο πέρασμα μας μια ρουφήχτρα που θα μας έδινε τη γλύκα του θανάτου, χωρίς όμως να πεθάνουμε.

Η Μαρία κολυπούσε πλαγιαστά, γυναικεία όπως λένε. Έμενε για λίγο μέσα στο νερό κι ύστερα ξάπλωνε ανάσκελα στον ήλιο. Ηρεμούσε, γλύκαινε το πρόσωπό της, δε μιλούσε δυνατά ούτε γελούσε· το περπάτημά της γινόταν παιδιάτικο, το στήθος της μίκραινε, τα μάτια της παίρναν μια λαμπερή διαφάνεια. Τι αγνή που είσαι τις Κυριακές, Μαρία... Η γη με τις αναθυμιάσεις της και την κρυμμένη λάβα της σ' ερεθίζει, σε προκαλεί να της μοιάσεις, οι γέννες της σου θυμίζουν το χρέος σου, είσαι γυναίκα σου λεν. Αν μπορούσες να λευτερωθείς απ' όλα αυτά, να νιώσεις την υπέρτατη ουδετερότητα της θάλασσας.

Κι η Ινφάντα άλλαζε· λες και τα μάτια της γίνονταν πιο λοξά. Γελούσε με το καθετί, ανόητα, κι έκανε κινήσεις περιττές, πείραζε τον πατέρα και το θείο Αγησίλαο και δε στεκόταν λεπτό. Έλειπε βέβαια κι η θεία Τερέζα.

Με την Έλλη ξανοιγόμαστε πολύ. Όταν γυρίζαμε στην αμμουδιά, η σάρκα μας ήταν σφιχτή, η ανάσα μας εύκολη. Δεχόμασταν τον ήλιο, τρώγαμε ψωμί κι αχλάδια, κι ευχαριστούσαμε το Θεό. Ο θείος Αγησίλαος τότε άρχιζε τις μεσολογγίτικες ιστορίες του.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Θέμα 1°

Να χωρίσετε το κείμενο σε ενότητες και να γράψετε έναν πλαγιότιτλο για την κάθε μία. **(μονάδες 20)**

Θέμα 2°

Να βρείτε από δύο μεταφορές, προσωποποιήσεις και παρομοιώσεις. **(μονάδες 20)**

Θέμα 3°

A. Να χαρακτηρίσετε τον πατέρα και το θείο Αγησίλαο. **(μονάδες 30)**

B. Τα κορίτσια μετά το χωρισμό των γονιών τους, ζουν με τη μητέρα τους. Πώς περιγράφεται η σχέση η σχέση τους με τον πατέρα; **(μονάδες 30)**